

Babaların Vurduğu Yerlerde Gül Açar

— AliKemal · 06 Kasım 2015

SAFİNAZ ABLA - r o m a n

Ah Safınaz abla, ah! Sabah yememiş, içmemiş, beni aileme ihbar etmişti.

Annem bir telaş içinde çıkıp geldiğinde henüz uyuyordum. Geldikten sonra öyle bir yaygaraya başlamıştı ki, sağır sultan dahi olsam uykuyu sürdüremezdim; ben de suçüstü olma telaşıyla yataktan fırlayarak uyandım.

Annem, "sen delirmiş olmalısın," diye bağırıyordu. "Nasıl yapabilirsin böyle bir şeyi?"

Onun yaygaralarının rahatsız edici tınlamalarından daha çok, Safınaz ablamın bu ihanetinden muzdariptim. Beni bu kadar ucuza satmış olmasına inanasım gelmiyordu; kendi kendime, sürekli, Safınaz ablam nasıl yapar bunu, diye soruyordum.

Annemle didişecek değildim. "Safınaz abla, geldiğimi yetiştirdiğine göre, geliş sebebimi de söylemiştir herhalde!" diye çıktım ona. "Oğlunun hapisanede yatmasından mutlu mu olacaktın?"

Annem, "aman, Allah korusun!" diye inlerken,

Safınaz abla, "sen yattıktan sonra, ben sabaha kadar uyuyamadım, ne yapabiliriz, diye düşünmekten.

Senin iyiliğin için, en doğru kararı, gene de annen baban verirdi, onlardan kaçarak bir şey hallolmazdı," diyerek ispiyonculuğunun kendince gerekçesini açıklamaya çalışıyordu.

Safınaz ablaya değil de, anneme cevap vermeyi tercih ettim. "Siz korumadıktan sonra, Allah korur mu? Polislerin, beni arayacakları ilk ev, sizinki olacaktır."

Annem gene, "aman, Allah korusun!" diye inledi. "Baban boykota katıldı diye açığa alındı zaten, bir de senin hapisanelerde yatmana katlanamazdık."

Safınaz abla da lafa katıldı. "Sana okul mu yok? Buradaki liseler ne güneye duruyor? Oralarda okuyanlar da insan evladı değil mi?"

Onun bu pozitif tavırları hiç, ama hiç umurumda değildi; yanımda bir değeri kalmamıştı. Sadece annemle konuşmayı tercih ediyordum.

"Aşağıdaki imam bozuntusu, babam için müdürlükten atıldı, diyormuş."

Annem henüz gelmiş olmama karşın bu havadisi nereden almış olabileceğimi bir an kavrayamayarak, "sen nereden duydun?" diye sordu.

Elbette ki Safınaz abladan duymuştum; ama, şimdi onun adını anmak istemiyordum; onunla küstüm.

Annem, onu işaret eden bakışlarımı yakalayınca haber kaynağını anlamıştı zaten. Sorularını da Safınaz ablaya yöneltmeye başladı. "Öyle mi diyormuş kız, kızım? O nereden duymuş?"

"Memleketin başında da, öğretmenlerin başında da onlar yok mu? Duyar elbet..."

"Ben de o kadar dedim, bak Ali, iktidardakiler hep yobaz takımından; bu boykota katılanlardan intikamlarını hemen alırlar, diye... Dinlemedi ki! Boykotun daha birinci gününde müdürlükten elini çektiriverdiler."

Safınaz abla benimle laflaşmaktan ümidini kesince, annemle, babam için dertleşmeye başladı. "Açığa

aldıkları için maaşlarını da ödemezler onun..."

Annem, bu yeni bilgiyle adeta yeni bir şok geçirdi. "Öyle mi? Ödemezler mi?"

"Bir subay tanıdık vardı, ondan biliyorum. Görevindeki bir hatası nedeniyle mahkemeye verildiği de, mahkeme bitinceye kadar açığa alınıp maaşı da ödenmediydi."

Annem feryat etmeye başladı. "Eyvah! Eyvah! Eyvah!"

"Üzülme kız, Hanımeli abla! Derdi veren Allah, dermanı da düşünmüştür."

"İnşallah, inşallah!"

Evin kirası, mutfak giderleri, harçlıklar, hep babamın maaşıyla karşılanıyordu; onun işsiz ve maaşsız kalması bir aile dramı yaratacak kadar önemli bir konuydu.

Bu vesileyle ben arada kaynamıştım.

"Olmazsa, Seyitgazi"ye, kızın yanına göçersiniz. Ebelerin maaşları öğretmenlerden aşağı değil, kızın maaşı geçinmenize yeter de artar bile. Bir ebe tanıdık vardı. Kocasını da pratisyen hekimdi. Aynı sağlık ocağında çalışıyorlardı. Allah seni inandırсын, kazancı kocasınınkinden aşağı değildi valla."

İçimden, "maşallah her meslekten bir tanıdığı var," diye geçirdim. Ebelerin yanlarında çalıştıkları hekimler kadar kazanıyor olabileceğine anemin akli basmamıştı, anlamak için, "neden?" diye sordu.

O sormasa da Safnaz abla nedenini açıklayacaktı zaten. "Dünyaya gelen her çocuk için, çocuğun yakınları bir zarfın içine koydukları bir miktar parayı ebelerin eline tutuşturup teşekkür ederler. Öyle dilenciye Sadaka verir gibi bir kaç lira koymak ayıp karşılanır; onun için konulan para on liradan, yirmi liradan aşağı olmaz. Durumu iyi olanlar, elli lira bile koyar..."

"Çok mu?"

"Maaşa bir ek işte..."

"Ben Nuri'ye bakmağa gidiyorum!" diyerek ansızın ayaklandım. Bu ani hareketliliğim ikisini de telaşlandırdı.

Annemi bu kadar atik olduğunu bilmezdim, ansızın karşıma dikilerek gitmeme engel oldu. "Başlatma Akın"a, beyazına! Benimle eve geleceksin!"

"Eve gelirim, polisler de gelir, elleriyle koymuşlar gibi yakalarlar beni."

Annem elimden tuttu. "Bir şeycik olmaz. Bu gün ikimiz Seyitgazi'ye gideriz. Baban, neyin ne olduğunu araştırıp öğreninceye kadar bir süre orada kalırsın."

Elimi öyle sıkı kavramıştı ki, bir türlü çekip alamıyordum.

Bir dostluk barınağı sanarak sığınmak için geldiğim şu ihbar cürufundan bir an önce çıkıp kurtulmak istiyordum.

"Haydi! Gidelim madem ki! Ne olacaksa olsun!"

Birkaç kere, "bırak elimi, söz veriyorum, kaçmayacağım," dedimse de, annemi kandıramadım. Kendi evimizin kapısından içeri girinceye kadar elimin üstündeki mengene hiç gevşemedi. Bir köleymişim gibi, babamın dizleri önüne çömeltildim. Gözlerimi kaldırıp da babamın yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum. Babam da sanki soru sormaya...

Bu suskunluğu bozmak görevi anneme düştü. "Sen, oğlum öğretmen olacak diye böbürlene dur, oğlun anarşist olmuş efendi!"

Sorgulanacak mıyım, dayak mı yiyeceğim, olacak olan şey bir an önce olsa da kurtulursem şu

sıkıntıdan ya!

Babam, soğuk bir sesle, "anlat!" diye emretti.

Anlatmamı istediği, elbette ki Ankara'dan kaçarak gelişime sebep olan detaylardı. Bu noktada biraz kaçak dövüşsem iyi olabilir diye düşünerek, "Kızılay"da, arkadaşlarla dolaşıyorduk. Tam da geçtiğimiz yolda anarşistler bombalı pankart asıyorlarmış. Son ana kadar fark etmediydik, ama birdenbire polisler ortaya çıkıp da o civardaki herkesi tutuklamaya başlayınca paniğe kapıldık, biz de kaçmaya başladık. Polisler de kovalamaya başladı. Birlikte olduğum arkadaşlarımı yakalayıp tutukladılar. Ben yakalanmadan kaçmayı başardım. Arkadaşlarıma işkence edip adımı, okulumu öğrenecekler, gelip tutuklayacaklar diye okuluma da gidemedim. Gidecek başka bir yerim de yoktu, mecburen Eskişehir'e geldim," diye yarısı doğru, yarısı yalan bir şeyler anlattım.

Anlattıklarımın ikna oluverse, dayak yemeyecektim ama...Ama, Safınaz ablaya her şeyin doğrusunu anlattığımı bir an için unutmuştum. Çipiş gözlü müzevirici Ankara'dan dönüşümü müzevirlerken, ona anlattığım detayları da anlatmayı ihmal etmemişti.

Suratımda patlayan ilk tokat, bunu anımsatmaya yetti de arttı bile; anlaşıldı, anlattıklarımın ikna edememişim.

Babam da, "Yalan söyleme, ulan!" diye bağırarak, bana inanmadığını belli etmişti.

Annem eksik kalır mı?

"O bombalı pankartı asanlardan biri de senmişsin! Bilmiyoruz sanma!"

Ben, kem küm etmeye çabalarırken, annem aynı süratle devam etti. "Ya patlasaydı o bomba? Ya insanlar ölseydi!"

Bunlar bombanın sahte olduğunu galiba bilmiyorlardı. "Esas bomba değildi ki o, bomba süsü verilmiş bir kutuydu," dedim.

Dediğimle birlikte ikinci tokatı, bu defa öbür yanağıma yedim. Bu ikici tokat biraz sert gelmişti, az kalsın yana doğru yıkılıyordum.

Babam gene bağırды. "Hani bir ilgin yoktu, ulan!"

"Yoktu, valla..."

"Bombanın sahte olduğunu nereden biliyorsun madem ki, puşt!"

Galiba, kendi ağzıyla yakalanmışım. Bir sol direkt, hemen arkasından sağ direkt; artık oturarak kalmam mümkün değildi, zaten ben de bir külçe gibi sırt üstü devrildim, kaldım.

Babam bu kadarla kalsaydı iyi olurdu ya, maalesef hızını alamamıştı henüz. Üstüme çömelip, tokat, yumruk, Allah ne veriyse girişti. Bir yandan da söyleniyordu. "Bombalı pankart ha... Teröristlik ha... Polislerle çatışma, ha..." Bir sürü "ha...", tabii ki her "ha" bir yumruk, ya da tokat demektir.

Annem, "yeter bu kadar!" diyerek onu üstümden çekiştirene kadar pestilim çıkmıştı.

Babam da yorulmuş, nefes nefese kalmıştı; üstümden kalkıp yerine oturdu. Derin derin nefeslenerek epeyi bir nefesini toparlamaya çalıştı. Bir ara sinirden titreyen sesiyle, "al, götür şunu önümden!" diyerek anneme seslendi.

Annem, kollarımdan tutup çekiştirerek adeta sürükler gibi beni odadan çıkartıp, lavabonun önüne götürdü.

"Yıka şu suratını!"

Lavabo üstündeki aynada yüzümü gördüğümde, gördüğüm morarmış, kızarmış, patlamış, kanamış et parçaları sinirlerimi bozdu. Musluğu açtım; avucumu suyla doldurup, suyu suratıma çarparken, başladım kikirdeyerek gülmeye.

Annem enseme bir şaplak atarak, "yediğin dayak az geldi anlaşılın; baban güldüğünü duysun da, gelip biraz daha dövsün!" diye söylendi.

Aslında isyan etmek istiyordum, gülme krizim onu bastırmak içindi. "Şu suratın haline bak!" diye söylendim.

Annem ise, beni "olsun, babaların vurduğu yerde gül açar," diyerek teselli etmeye çalışıyordu.

Annem kolumdan çekiştirerek beni odama soktu. Odamın kapısını üstüme kapatarak babamın yanına döndü. Yatağıma oturdum. Suratımda elimi sürdüğüm her yer sonsuz bir acı veriyordu ve her acıda gülmeyi sürdürüyordum.

Öbür odadan annemle babamın tartışma sesleri duyulmaya başlandı. Bir ara kendimi toparlayarak gülme krizinden kurtulmayı başardım. Gittim, kulağımı kapıya dayayıp tartıştıkları şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Tartıştıkları ben değildim. Bu iyiydi işte...

Annem, açığa alınmış olan babamın eve girmeyecek olan maaşıyla ilgili kaygılarını dillendirmeye uğraşıyordu. Babam ise, baştan savma cevaplarla onu susturmaya...

Annem, "olmazsa gider, Esin" in yanında kalırız. Senin maaşın, şuyun, buyun halloluncaya kadar onun maaşı idare eder bizi," dediğinde, babam öyle bir tepki gösterdi ki, bir an ayaklanıp annemi de dövmeye başlayacağından umutlandım. Doğrusu ya, ben dayak yerken tüyünü bile kıpırdatmayan annemin öyle bir dayak yemesi çok hoşuma giderdi.

Babam, öyle bir şeyi düşkünlük sayarak kabul edilemez buluyordu. "Ankara"ya gidip sendika yöneticileri ile görüşerek, gelişmeler hakkında bilgi alacağım. Bir, iki günlüğüne gider gelirim. Ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz. Siz de istiyorsanız, bu arada Esin" in yanına gidebilirsiniz. Oğlun gerçekten aranıyorsa, oraya bakmak kimsenin aklına gelmez hem..."

Plan yapılmıştı bile; babam Ankara"ya gidecek, biz de annemle Seyitgazi"ye...

*